

NÁVŠTĚVNÍ HODINY

Radka Ketnerová

„Taky jsi to mohla dát před špitál,“ vyčte máma, sotva se Magdě podaří pracně zaparkovat na posledním volném místě nemocničního parkoviště, „takhle se zbytečně potáhneme pěkněj kus cesty a navíc to tam klouže,“ dodá ještě nespokojeně a s povzdechem vystoupí ven.

„Nemohla, je tam zákaz zastavení,“ pokusí se Magda bránit, ale máma jen odmítavým gestem ukončí jakoukoli debatu.

„Nezapomeň vzít tu tašku s mýma věcmi,“ upozorní dceru.

Jak můžeš chtít vysvětlovat dopravní předpisy a značky někomu, kdo nikdy neměl řidičák a celý život si myslí, že má ve všem přednost, napomene se Magda.

Vzpomene si, jak se vždycky styděla, když šly spolu nakupovat. Všudypřítomnou frontu máma téměř pokaždé okázale ignorovala a suverénně přistupovala rovnou ke kase. Prodavačky i ostatní zákaznice bývaly většinou nad tou drzostí tak v šoku, že se nezmohly ani na odpor. Občas se ovšem někdo ozval a Magda se propadala hanbou.

Jestlipak to ještě dělá, když si jde do večerky pro mléko, napadne ji, pak zavrtí hlavou, jakoby chtěla zaplašit nepříjemné vzpomínky, otevře zadní dveře, s námahou vyndá ze zadní sedačky objemné zavazadlo a položí ho opatrně na zledovatělý chodník. Zabouchne dveře a s pípnutím celé auto uzamkne. Pro jistotu ještě v rychlosti prohrábne obsah svojí kabelky. Fajn, mobil mám, máminy papíry také, peněženku taky.

„Můžeme jít, maminko,“ vezme mámu opatrně za loket.

„Hlavně dávej bacha, abys neupadla a nestrhla mě s sebou,“ napomene ji máma, ale pak se do dcery ochotně zavěsí a nechá se táhnout ke vchodu.

Přijímací ambulance je naštěstí v přízemí, nalevo od vchodových dveří. Prostor chabě osvětlený poblikávající zářivkou, na rozvrzaných židličkách zatím nikdo nesedí. Magda s odporem nasaje pach desinfekce. Až přijede domů, nahází všechno svoje dnešní oblečení do pračky a umyje si hlavu.

„Oni ještě neordinují?“ podiví se matka, když na její energické zaklepání nikdo neotvírá.

„Jsme tu moc brzo, říkala jsem ti, že máme jet až po sedmé,“ podotkne Magda.

Máma po ní vztekle loupne očima:

„Jo, a co kdyby na cestě byla nějaká bouračka?“

„Anebo, co kdyby měli málo postelí a mně zase poslali zpátky domů, aha“ dodá vítězoslavně a Magda nějak nemá sílu se s ní hádat.

„Nechceš přinést něco k pití?“ všimne si automatu v rohu čekárny.

„Třeba čaj, s cukrem,“ řekne máma smířlivě a z kapsy kabátu vyloví lesklou dvacetikorunu.

„Kup si taky něco.“

Tohle mi říká celý život, kup si něco, a když jí pak ukážu novou sukni a neprozřetelně prozradím i cenu, vynadá mi, že moc utrácím, nešetřím a co budu jednou dělat, když nemám nikoho, kdo by mne živil....

Magda se soustředěně začte do nápojové nabídky.

„Prosím tě, hlavně to nevylej, co to máš?“ zeptá se máma zvědavě, když na malý stůlek Magda opatrně položí dva plastové pohárky.

„Horkou čokoládu,“

Matka znalecky přičichne k hnědé tekutině:

„Hm, vypadá to teda spíš jako kakao,“

Pak opatrně upije ze svého kelímku a ušklíbne se:

„Fuj, je to sladký jako cecek, kolik jsi tam toho cukru navíc dala, prosím tě?“

„Jednu extra dávku, tak jak jsi chtěla, ale možná je už ten čaj slazený před tím.“

„A oni to tam nikde nepíší?“

Než Magda stačí odpovědět, máma se namáhavě zvedne a jde si prostudovat potrhanou cedulku, kterou někdo ledabyle přilepil na zeď vedle automatu.

„No jo, proč by se starali, peníze už mají, tak je jim jedno, jestli to člověk vypije, nebo vyleje do záchodu, co?“ řekne, když se jí nepodaří nic vyčíst.

„Na, jestli chceš, dopij to, já nebudu,“ nabídne pak dceři a začne se mechanicky probírat letáky pohozenými na okenním parapetu.

Magda si všimne červeného otisku, který na pohárku zanechala matčina rtěnka.

„Vy jdete k nám?“ sestra v pletené vestě, na nohou teplé zimní boty, v pravé ruce otlučený hrneček, kávové aroma chvíli svádí nerovný boj s nemocničním pachem lizolu.

„Ano, maminka dnes nastupuje, Marešová, tady jsou předoperační vyšetření a tady doporučení.“

„Volala jsem sem minulý týden, je objednaná,“ doplní ještě, když si všimne sestřina drobného zaváhání.

„Aha, tak si na chvílku ještě sedněte, já si to připravím a pak vás zavolám.“

Dveře se s bouchnutím zase zavřou.

„Co je, proč nás nevzala rovnou s sebou?“ zeptá se máma neklidně.

„Musí to všechno sepsat, asi, zapnout počítač, co já vím.“

„Kdyby se někde doted' nevykecávala, tak už to mohla dávno mít, dělají přece od šesti, ne?“

„Já, nevím, mami, prostě počkáme a ona nás určitě zavolá dál.
“No, jen aby si pamatovala, že jsme tady byly první, za chvíli se jí to tady zaplní,
že nebude vědět, čím je,“ podotkne matka poťouchle.

„Tak pojdte, posadte se, změříme vám tlak a teplotu a odvedeme vás na
oddělení,“ vysvětluje sestra a navyklým pohybem obtáčí kolem pacientčiny
ruky látkový pás tlakoměru.

„Dcera půjde se mnou,“ máma se neptá, máma nařizuje.

Sestra zvedne oči od stupnice a nesouhlasně povytáhne obočí. Další pacientka,
co to tady bude chtít řídit. Magda se omluvně usměje.

„Dobře, není to běžné, že by na oddělení chodili příbuzní mimo návštěvní
hodiny, ale pokud vám nese dcera tašku, tak vás doprovodit může.“

Máma se tváří, že neslyší a Magda vděčně poděkuje.

„Tohle bude, paní Marešová, váš pokoj, ještě k vám dnes přibudou další
dvě pacientky, ale zatím jste tu sama, tak si můžete vybrat postel,“ nabídne
sestra.

„Ať se maminka převlékne do noční košile a já se pro její věci za chvíli vrátím,“
řekne ještě směrem k Magdě a zmizí z pokoje.

„Tak, kde chceš ležet, mami?“

Máma se nerozhodně rozhlíží po pokoji.

„Tamhle u okna bys dobře viděla na čtení,“ navrhone Magda.

„Jenže tam může taky pěkně táhnout a nebo tam bude horko od topení, tam
ne.“

Magda chce namítnout, že plastovými okny by do místnosti neměl chladný
lednový vzduch proniknout, ale pak si to rozmyslí a ukáže na postel naproti
dveřím:

„Tak tuhle?“

„Jo, aby mě každej, kdo vlez do dveří hned vočumoval, to teda ne.“

„Fajn, takže teda tuhle,“ Magda rozhodně vykročí k poslednímu lůžku umístěném v rohu pokoje.

Zkušeně začne vybalovat matčino prádlo na ustlanou postel.

„Minerálky, toaletní potřeby a knihu ti dám do stolku, župan ti pověsím sem na háček.“

„Kdybych náhodou umřela, víš, kde mám vkladní knížky, že jo?“ zaskočí ji máma.

„Jo, jasně, ježíš, mami, ty přece neumřeš, tohle je jednoduchá operace, máš srdce jako zvon....“.

„No, jen si nemysli, to je hned, dostanu mrtvici a bude po mě, stará Procházková si taky myslela, že jí nic není a už je TAM taky víc jak půl roku, co?“

Magdu napadne, že kdyby máma opravdu umřela, nebude už mít vůbec nikoho.

Tátu viděla naposledy těsně před tím, než nastoupila do první třídy. Přinesl jí tenkrát aktovku, hnědou, těžkou, koženkovou. Připadala jí moc klučičí, ve škole se za ni styděla. Pak se s mámou odstěhovaly do Plzně a bylo po návštěvách.

Někdy podezřívá matku z toho, že to udělala schválně. Prodala domek, který jí otec při rozvodu velkoryse přenechal, v práci dala výpověď a zmizela i s dcerou na opačný konec republiky. Magda neví, jestli se táta kontaktu s ní nějak tvrdě dožadoval, pamatuje si jen, že ještě dlouho potom, co definitivně opustily Ostravu, čekávala, že u vchodových dveří někdo zazvoní a objeví se táta s tím jeho: „ Tak, co ty moje jediná princezno, chceš jít do cukrárny, do zoo nebo do kina?“

Když si matka Magdina vyhlížení otce všimne, vmete jí škodolibě do tváře:

„Princezna a jediná, cha, to bych chtěla vidět, dvojčata se mu narodila, kluk a holka, chtěl snížit alimenty, že má teď novou rodinu, k soudu mně tahal, ale já jsem jemu i soudci svý řekla.“

Magda zprávu o tom, že má kdesi dva nevlastní sourozence, vstřebá poměrně rychle, přemýšlí o tom, co jí matka řekla a ze všeho nejradši by tátovi napsala a poprosila ho fotku bratra a setry. Ale nakonec neudělá nic. Neví, kde teď táta bydlí, když se od nich odstěhoval, sehnal si postel na ubytovně. Napadne ji sice, že by mohla napsat do továrny, adresu si podnikavě sežene na poště, ale pak si to rozmyslí. Bojí se, že jí táta odepíše a dopis se dostane k mámě. A možná se ještě víc bojí toho, že jí táta neodpoví. Máma má v Plzni už domluvenou práci ve školní jídelně, šikovných kuchařek je málo a než Magda ukončí základní školu, vypracuje se až na vedoucí. To znamená nejen víc peněz do rodinného rozpočtu, ale i víc masa, másla, cukru a vajíček, které máma přináší každý pátek na oslavu jejího vítězství nad normami a nutričními tabulkami....

„A nezapomeň, já nechci žádněj funus, ani parte nedávej tisknout, stejně by nikoho nezajímalo, že jsem ....“

Matčin hlas se zlomí, z očí se jí koulejí slzy. Sedí na posteli ve flanelové noční košili, kterou jí Magda koupila k loňským Vánocům.

Magda nerozhodně stojí vedle ní, na okamžik zaváhá a pak jí jemně pohladí po rameni. Matka ztuhne a pak jí křečovitě sevře ruku.

„Já mám strach,“ zašeptá.

„Já vím, maminko,“ řekne Magda a na pár vteřin si uvědomí, že takhle blízko si nebyly už léta. A možná nikdy. Najednou je jí líto, že nestihla mámě obarvit vlasy, protože svoje návštěvy v poslední době omezuje jen na nejnnutnější minimum. Mrzí jí, že pokaždé u mámy posedí jen chvíli, s přemáháním vypije

řídkou kávu ze špatně umytého hrnečku a s úlevou za sebou zaklapne vchodové dveře....

„Jo, a přestěhuj se, ten můj byt je dvakrát tak větší než ta tvoje garsonka, linka je ještě pěkná a sporák úplně nověj,“ máma si energicky promne oči, kouzlo sounáležitosti je definitivně pryč.

„Mami, prosím tě, fakt toho nechej, já to nebudu poslouchat!“

„Moc sis toho pěknýho v životě neužila, vid’? Ale já taky ne, pořád do práce, nakoupit, ušetřit na dovolenou, myslela jsem, že aspoň ty se budeš mít líp, najdeš si nějakýho pořádnýho chlapa, ne takovýho trubce, jako byl tvůj táta, jenže ty jsi po něm, nechala jsi s sebou vorat a když tě chlap využil, tak tě vodkopnul a ty jsi za ním ještě lezla, aby se k tobě vrátil.“

„Chtěla jsem mít rodinu, dítě, mami.“

„Prosím tě dítě, k čemu to je, lítáš kolem toho, utrháváš si vod huby, utíráš nosy, zadky a když to vyroste, tak se na tebe stejně vykašle,“ řekne máma tvrdě.

„Tak já radši půjdu, musím do práce, tady máš mobil, kdybys něco potřebovala přinést, zavolej.“

„Počkej, buď tu se mnou ještě chvíli, práce ti neuteče, dali ti přece potvrzení, že jsi tady se mnou, dostaneš to i zaplacený, ne?“

Magda si zapíná kabát, před zrcadlem si narazí čepici.

„Tak ahoj, já zase přijdu.“

Chce se matky ještě jednou dotknout, ale nohy jakoby měla vrostlé do země.

Máma je otočená zády k ní, Magda neví, jestli znovu pláče nebo truceje.

Ve výtahu ji napadne, že by se cestou do práce mohla zastavit v tom pekařství na rohu a koupit mámě pár tvarohových buchet, které má tak ráda.

Hustopečské brko 2011

Centrum celoživotního vzdělávání Hustopeče – Městská knihovna

<http://ccv.volny-cas.cz>